NEW YORK TIMES BESTSELLER

RILEY SAGER

Keď prichádza tma

RILEY SAGER

Keď prichádza tma

Preložila
Vanda Koniarová

MIX
Papier | Podporujeme zodpovedné lesníctvo
FSC® C022120
FSC
www.fsc.org

Riley Sager
HOME BEFORE DARK

Copyright © 2020 by Todd Ritter
All rights reserved.

Cover Design © Adrián Macho
Translation © Vanda Koniarová, 2025
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-65-0

Pre tých, ktorí rozprávajú strašidelné príbehy...
a pre tých, ktorí im veria.

Každý dom má svoj príbeh a svoje tajomstvo.

Tapeta v jedálni môže ukrývať jemné ryhy po ceruzke, tiché svedectvo o deťoch, ktoré si tu pred desaťročiami značili, ako rástli. Pod vyblednutým linoleom môže byť ukryté drevo, po ktorom kráčali vojaci vo vojne za nezávislosť. Domy sa menia. Pribúdajú vrstvy náteru, plávajúce podlahy a koberce. Zakrývajú príbehy a tajomstvá, ktoré netrpezlivo čakajú na niekoho, kto ich raz odhalí.

Na to som tu ja.

Volám sa Maggie Holtová. Pracujem ako bytová dizajnérka a do istej miery som historička. Hľadám príbehy domov a snažím sa ich dostať na svetlo sveta. Som na seba hrdá. Práca mi ide.

Počúvam a učím sa. Vďaka tomu môžem navrhnúť interiér, ktorý síce vyzerá moderne, ale dýcha minulosťou.

Každý dom má svoj príbeh.

Ten náš bude plný duchov.

Na druhej strane nie je úplne pravdivý.

A práve teraz, keď za múrmi tohto domu zomrel ďalší človek, nastal čas konečne odhaliť celú pravdu.

Dom hrôzy

SKUTOČNÝ PRÍBEH

Ewan Holt

MURRAY-HAMILTON, INC.,
NEW YORK, NY

PROLÓG

1. júl

„OCI, MUSÍŠ SKONTROLOVAŤ, ČI TU NIE SÚ DUCHOVIA."

Zastavil som sa vo dverách detskej izby, prekvapený ako všetci rodičia, keď ich dieťa povie niečo, čo ich vyvedie z miery. Keďže Maggie mala len päť rokov, asi by som už mohol byť na podobné veci zvyknutý. Opak bol pravdou. Najmä ak odo mňa žiadala niečo také zvláštne.

„Vážne?"

„Áno," nástojila Maggie. „Nechcem ich tu."

Až dovtedy som si myslel, že moja dcéra ani len netuší, čo slovo duch vôbec znamená, nieto ešte, že by sa nejaký nachádzal v jej izbe. A navyše, neuniklo mi, že použila množné číslo.

Ich.

Dával som to za vinu domu. V Baneberry Hall sme strávili necelý týždeň. Dosť času na to, aby sme si všimli zvláštnosti, no málo na to, aby sme si zvykli. Náhle pohyby stien, nočné zvuky a ventilátor, ktorého hučanie pri plnej rýchlosti pripomínalo klepot zubov.

Maggie si na to zvyknúť nedokázala, pretože bola citlivá, podobne ako väčšina dievčat v jej veku. Včera pred spaním sa ma opýtala, kedy sa vrátime domov, do smutného a tmavého dvojizbového bytu v Burlingtone. A zrazu boli v hre aj duchovia.

„Nič za to nedám," vyhovel som jej. „Kde mám začať?"

„Pod posteľou."

To som si mohol myslieť. Keď som mal toľko rokov ako Maggie, aj ja som sa bál, že sa pár centimetrov pod posteľou ukrýva niečo strašné. Kľakol som si a rýchlo som skontroloval priestor pod ňou. Neskrývalo sa tam nič hrozivé, len ružová ponožka a tenká vrstva prachu.

„Vzduch je čistý," oznámil som. „Teraz kam?"

„Do skrine," povedala Maggie.

Predpokladal som to a už som tam mal namierené. Túto časť domu na prvom poschodí, v podkroví, sme nazývali Maggino krídlo, pretože v ňom nebola len jej izba, ale aj priľahlá herňa. Jedna polovica starých dubových dverí na skrini bola zrezaná došikma, prispôsobená tvaru stropu. Pri ich otváraní som sa cítil ako v rozprávkovej chalúpke a aj to bol jeden z dôvodov, prečo sme izbu dali práve Maggie.

„Skriňa je prázdna," povedal som, zatiahol za šnúrku, rozsvietil žiarovku a nazrel medzi vešiaky s oblečením. „Ešte niekde?"

Maggie namierila trasúci sa ukazovák na masívnu almaru, ktorá stála ako tichý strážca len pár krokov od šatníka. Bola dedičstvom domu. Veľmi divným dedičstvom. Tiahla sa do výšky skoro dva a pol metra. Úzka spodná časť almary sa smerom nahor rozširovala do mohutnejšieho stredu a potom sa opäť zužovala pri vrchole. Vrchnú časť zdobili cherubíni, vtáky a poplazy brečtana, ktoré sa vinuli po bokoch. Myslel som si, že dodajú Magginej izbe rozprávkový nádych, rovnako ako dvere na skrini. Pripomenulo mi to cesty do Narnie.

Keď som otvoril dvojkrídlové dvere almary, Maggie sa zhlboka nadýchla, pripravená čeliť hrôze, ktorá podľa nej číhala vnútri.

„Určite ju mám otvoriť?" spýtal som sa.

„Nie." Maggie sa odmlčala, ale v sekunde zmenila názor. „Áno."

Otvoril som dvere almary a uvidel len niekoľko nariasených šiat, ktoré kúpila moja manželka v domnienke, že ich naša malá rebelka niekedy vynosí.

„Je prázdna," odvetil som. „Vidíš?"

Maggie sa pozrela z postele do almary a vydýchla si.

„Predsa vieš, že duchovia neexistujú, však?“ poznamenal som.

„To nie je pravda.“ Maggie sa ponorila hlbšie do perín. „Videla som ich.“

Zahľadel som sa na ňu, snažil som sa nevyzerať prekvapene, aj keď som bol. Vedel som, že mala bujnú fantáziu, ale netušil som, že *až takto.* Bola presvedčená, že vidí veci, ktoré v skutočnosti neexistovali, a myslela si, že sú skutočné. Verila im. Viem to podľa toho, ako sa na mňa zadívala. V kútikoch jej veľkých očí sa leskli slzy. Verila tomu a zároveň ju to desilo.

Sadol som si na kraj postele. „Duchovia neexistujú, Mags. Ak mi neveríš, spýtaj sa mamy. Určite ti povie to isté.“

„Ale ony existujú,“ trvala Maggie na svojom. „Stále ich vidím. Jeden sa so mnou dokonca aj rozpráva. Volá sa Pán Tieň.“

Zamrazí ma. „Pán Tieň?“

Maggie raz vystrašene prikývne.

„Čo ti Pán Tieň hovorí?“

„Hovorí...“ Maggie naprázdno prehltla a zo všetkých síl sa snažila potlačiť slzy.

„Hovorí, že tu všetci zomrieme.“

Prvá

Od chvíle, keď som prekročila prah kancelárie, mi bolo jasné, čo bude nasledovať. Zažila som to už veľakrát. Nie vždy to prebieha rovnako, ale výsledok je vždy rovnaký. Ani teraz nečakám nič iné, najmä keď sa na mňa recepčná usmeje tým typickým spôsobom a v očiach jej vidím, že ma spoznala. Je jasné, že knihu už čítala.

Najväčšie požehnanie a prekliatie našej rodiny.

„Mám schôdzku s pánom Arthurom Rosenfeldom," poviem. „Volám sa Maggie Holtová."

„Samozrejme, slečna Holtová." Recepčná si ma rýchlo premeria pohľadom od hlavy po päty a v duchu porovnáva malé dievčatko, o ktorom čítala, so ženou, ktorá stojí pred ňou v ošúchaných topánkach, zelených cargo nohaviciach a vo flanelovej košeli posiatej pilinami.

„Pán Rosenfeld práve telefonuje, ale o minútku sa vám bude venovať."

Recepčná, ktorá sa podľa menovky na stole volá Wendy Davenportová, ukáže smerom na kreslo pri stene. Usadím sa, no ona neprestáva civieť. Asi si prezerá moju jazvu. Bledý, takmer trojcentimetrový zárez na ľavom líci, o ktorom už počulo mnoho ľudí. „Čítala som vašu knihu," povie, akoby to nebolo očividné.

Nemôžem si pomôcť a musím ju opraviť. „Myslíte knihu môjho otca."

Ľudia si to často vysvetľujú zle. Napriek tomu, že môj otec je uvedený ako jediný autor, všetci si myslia, že na knihe sme sa podieľali všetci. Čo sa týka mojej mamy, môže na tom byť kúsok pravdy. Lenže ja s tou knihou nemám nič spoločné, aj keď som jedna z hlavných postáv.

„Veľmi sa mi páčila," pokračuje Wendy. „Kým som, samozrejme, nebola na smrť vystrašená."

Mlčí a celé vnútro sa mi zachveje, pretože presne viem, čo bude nasledovať. Je to ako cez kopirák. Stále to isté.

„Aké to bolo?" Wendy sa nahne dopredu a jej bujné poprsie sa pritlačí o stôl. „Bývať v tom dome?"

Otázka, ktorú položí každý, hneď ako si ma spojí s knihou. A preto mám už dopredu pripravenú odpoveď. Zistila som, že niečo povedať musím. Vždy mám poruke odpovede ako veci, ktoré nosím v kufríku s náradím.

„Ak mám povedať pravdu, skoro nič si z toho obdobia nepamätám."

Recepčná zodvihne nadmerne upravené obočie. „Vôbec nič?"

„Mala som päť rokov," poviem. „Koľko si z detstva pamätáte vy?"

Týmto ukončím päťdesiat percent rozhovorov. Vyzvedači na to prídu a zmenia tému. Tí, ktorí bažia po senzáciách, sa držia ako kliešte. Myslela som si, že Wendy Davenportová s plnými lícami a oblečením z Banana Republic bude patriť do prvej skupiny. Mýlila som sa.

„Ale tá skúsenosť musela poznačiť celú vašu rodinu," poznamená.

„Mne by sa určite vrylo do pamäti aspoň niečo."

Reagujem rôzne, záleží na mojej nálade. Ak som na večierku, dobre sa bavím a mám v sebe pár pohárikov, zvyčajne len mávnem rukou a poviem: „Pamätám si, že som sa neustále bála, hoci som netušila prečo."

Alebo: „Určite som bola taká vystrašená, že som to všetko vytesnila."

Prípadne: Niektoré veci sú také desivé, že na ne človek radšej zabudne."

Toto však nie je žiadny večierok a vonkoncom nemám náladu byť veľkorysá. Som u notára, s ktorým idem riešiť dedičstvo po nedávno zosnulom otcovi. Preto musím hovoriť veci priamo.

„Nič z toho sa nestalo," poviem Wendy. „Otec si to všetko vymyslel. A keď vravím, že všetko, tak úplne všetko. Tá kniha je jedno veľké klamstvo."

Wendin výraz sa zmení z úprimnej zvedavosti na niečo chladnejšie a temnejšie. Sklamala som ju aj napriek tomu, že by mala byť vďačná za to, že som k nej úprimná. To je niečo, čo môj otec nikdy nepovažoval za potrebné.

Jeho verzia pravdy sa úplne líši od tej mojej. Hoci aj on mal vždy pripravené odpovede, ktoré sa nikdy nemenili, nech sa rozprával s kýmkoľvek.

„V živote som klamal veľakrát," povedal by Wendy Davenportovej s typickým šarmom. „Ale to, čo sa stalo v Baneberry Hall, nie je klamstvo. Každé jedno slovo v tej knihe je pravda. Prisámbohu."

Oficiálna verzia o udalosti znie veľmi podobne: Pred dvadsiatimi piatimi rokmi sme žili v dome menom Baneberry Hall, ktorý sa nachádzal kúsok od mesta Bartleby v štáte Vermont.

Presťahovali sme sa tam 26. júna.

A 15. júla sme odtiaľ odišli na smrť vystrašení.

Dvadsať dní.

Tak dlho sme v tom dome bývali, až kým sme neboli takí vydesení, že sme nemohli zostať ani o minútu dlhšie.

Otec tvrdil polícii, že ten dom nie je bezpečný. V Baneberry Hall niečo nesedelo. To, čo sa tam dialo, nebolo normálne. Bolo to *nebezpečné*.

V tom dome straší, pripustil neochotne.

Prisahám, že sa tam už nikdy nevrátime.

Nikdy.

Otcovo priznanie, ktoré bolo podrobne opísané v policajnej správe, si všimol novinár z miestnych novín, plátku s nóbl názvom *Bartleby Gazette*. Ďalší článok s fúrou otcových výpovedí zaznamenala štátna tlačová agentúra, čím si príbeh razil cestu do väčších novín

a miest ako Burlington, Essex a Colchester. Stadiaľ sa článok šíril ako nákazlivá choroba z malých miest do väčších, a dokonca aj iných štátov. Neprešli ešte ani dva týždne, čo sme zmizli z Baneberry Hall, a otcovi sa ozval vydavateľ z New Yorku. Chcel náš príbeh vydať ako knihu.

Keďže sme bývali v moteli, kde izba páchla po cigaretovom dyme a citrónovom osviežovači, otec neváhal ani sekundu. Malú motelovú kúpeľňu si premenil na pracovňu a knihu mal napísanú za mesiac. Akoby to bolo len včera, keď sedel bokom na záchodovej mise, predklonený nad písacím strojom, ktorý mal položený na kúpeľňovej skrinke. Je to jedna z úplne prvých spomienok, ktoré mi utkveli v pamäti.

Zvyšok je už minulosť.

Z knihy sa okamžite stal trhák.

Celosvetový fenomén.

Najpopulárnejší „pravdivý" opis nadprirodzených javov od *Hororu v Amityville*.

Na nejaký čas sa z Baneberry Hall stal najznámejší dom v Amerike. Bol v každom časopise. Televízne stanice robili o ňom reportáže. Turisti sa zhromažďovali pred železnou bránou, aby uvideli čo i len náznak strechy alebo odraz okien. Do magazínu *The New Yorker* sa dostal v kreslenej podobe dva mesiace po tom, ako zaplavil kníhkupectvá. Zobrazoval pár a realitného makléra pred schátraným domom. „Páči sa mi," povie manželka. „Je dosť strašidelný, aby sme o ňom napísali knihu?"

Ak ide o našu rodinu, boli sme všade. V časopise *People* nás všetkých troch zachytili s ponurým výrazom na tvári pred domom, do ktorého sme odmietli vstúpiť. V časopise *Time* zas sedel otec v tieni, čo mu dodávalo zlovestný pohľad. V televízii, kde rodičia dostávali súcitné alebo nepríjemné otázky podľa toho, kto s nimi robil rozhovor. Teraz si už hocikto môže pozrieť naše vystúpenie na YouTube v relácii *60 minút*. Vyzeráme tam ako dokonalá rodinka. Môj otec, zarastený fešák s bradou, ktorá prišla do módy až o desať rokov neskôr. Moja mama, pekná, no trochu prísna, s napätými

kútikmi úst, ktoré prezrádzali jej nesúhlas so situáciou. A potom som tu ja v čipkovaných šatách, lakovaných čiernych topánkach s čiernou čelenkou a poľutovaniahodnou ofinou.

Počas rozhovoru som toho veľa nenarozprávala. Len som prikyvovala, krútila hlavou alebo som sa hrala na hanblivku a tisla sa k matke. Myslím, že moje jediné slová boli: „Bála som sa" napriek tomu, že si na to vôbec nespomínam. Neviem sa rozpamätať na nič, čo sme za dvadsať dní v Baneberry Hall zažili. Vybavuje sa mi len to, čo sa spomína v knihe. Namiesto spomienok mám útržky. Je to, akoby som sa pozerala na fotku fotky. Bez žiadneho rámu, s vyblednutými farbami a obrázkom v tmavých farbách.

Temný.

To je to slovo, ktoré najlepšie vystihuje náš pobyt v Baneberry Hall. Nečudujem sa, že veľa ľudí neverí otcovmu príbehu. Samozrejme, sú aj takí ako Wendy Davenportová, ktorí si myslia, že kniha je pravdivá. Veria alebo *chcú* uveriť, že v Baneberry Hall sa stalo presne to, o čom písal otec. No tisíce ďalších sú presvedčené, že je to iba veľké klamstvo.

Videla som webové stránky aj rozhovory na Reddite, ktoré vyvracali príbeh v knihe. Čítala som všetky teórie. Väčšina z nich sa zhoduje na tom, že moji rodičia kúpili dom, na ktorý v skutočnosti nemali, a hľadali spôsob, ako z toho vycúvať. Podľa niektorých to boli len obyčajní podvodníci, ktorí kúpili dom poznačený tragédiou, aby z neho vyťažili čo najviac. Ešte absurdnejšia sa mi vidí myšlienka, že keď rodičom došlo, že si na krk uviazali dom, do ktorého budú musieť liať peniaze, chceli nejakým spôsobom zvýšiť jeho hodnotu pred predajom. Namiesto toho, aby dali na rekonštrukciu kopu peňazí, rozhodli sa dať Baneberry Hall niečo iné – povesť. Lenže to nie je také jednoduché. Domy s podobnou minulosťou zvyčajne strácajú na hodnote, najmä preto, lebo potenciálni kupci sa v nich buď boja bývať, alebo nechcú byť s ich minulosťou nijako spájaní.

Dodnes neviem, prečo sme odišli tak náhle. Rodičia mi to odmietli povedať. Možno sa skutočne báli zostať. Možno mali vážne

strach o holý život. Jedno však viem. Určite to nebolo preto, že by v Baneberry Hall strašilo. Mám na to jednoduchý dôvod – duchovia predsa neexistujú. Viem, že mnohí na nich veria, no ľudia uveria hocičomu. Napríklad aj tomu, že Santa Claus je skutočný alebo že človek nikdy nepristál na Mesiaci. Pre iných je zase Michael Jackson stále nažive a spokojne hrá karty v Las Vegas. Verím vede, a preto som presvedčená, že smrťou sa náš život končí. Naše duše sa tu nezaseknú a neblúdia bezcieľne ako túlavé mačky, dúfajúc, že si ich raz niekto všimne. Nezmeníme sa na tiene vlastného ja. Nikoho nestrašíme.

Z Baneberry Hall si nič nepamätám, a aj preto si myslím, že kniha je hlúposť. Wendy Davenportová mala pravdu, že takýto zážitok mi v mysli zanechá temnú stopu. Som presvedčená, že by som si určite pamätala, keby ma neviditeľná sila priklincovala k stropu, ako sa píše v knihe. Iste by som nezabudla, keby ma *niečo* škrtilo tak silno, že by mi to zanechalo na krku modriny od prstov.

Pamätala by som si niekoho s menom Pán Tieň.

To, že si na nič z toho nespomínam, môže znamenať len jedno – nič z toho sa nestalo.

Napriek tomu ma kniha sprevádzala väčšinu života. Vždy som bola to divné dievča, ktoré kedysi bývalo v dome, v ktorom straší. Na základnej škole som bola za lúzra, ktorému sa každý vyhýbal. Moja povesť outsiderky ma sprevádzala aj na strednej, kde to však bolo cool a stalo sa zo mňa najpopulárnejšie dievča v triede. Potom prišla výška. Myslela som si, že keď budem ďaleko od rodičov, všetko sa zmení. Akoby ma vzdialenosť od nich mohla nejako zbaviť celej tej frašky okolo knihy. Namiesto toho ku mne pristupovali ako k vzácnemu artefaktu. Niežeby sa mi úplne vyhýbali, správali sa ku mne opatrne alebo ma sledovali z diaľky.

Randenie bolo čisté peklo. Väčšina chalanov sa nechcela ku mne ani len priblížiť. No keď už k tomu došlo, boli to poväčšine fanúšikovia *Domu hrôzy*, ktorých viac zaujímal Baneberry Hall ako ja. Vedela som hneď odhadnúť ich úmysly, ak sa potenciálny priateľ tešil na stretnutie s mojím otcom. Momentálne som voči

každému nádejnému priateľovi veľmi skeptická. Po niekoľkých nociach, keď mi podstrčili dosku na vyvolávanie duchov, alebo po „schôdzke", ktorá sa skončila na cintoríne s otázkou, či náhodou medzi náhrobkami nevidím ducha, sa nečudujem, že som prestala ľuďom dôverovať. Takmer všetkých priateľov poznám už roky. Väčšinu času sa tvária, že kniha neexistuje. A ak by aj chceli vedieť, aké to bolo bývať v Baneberry Hall, tak majú dávku chochmesu, aby sa ma na to nepýtali. Ľudia ma na ulici spoznávajú aj po rokoch, i keď ja sama sa za slávnu nepovažujem. Skôr som známa v nie príliš pozitívnom svetle. Chodia mi e-maily od úplne cudzích ľudí. Niektorí v nich nazývajú môjho otca klamárom, iní sa za mňa modlia alebo mi ponúkajú pomoc pri vyháňaní ducha, ktorý je podľa nich určite ukrytý v mojej pivnici. Občas sa mi ozvú z podcastu o paranormálnych javoch alebo z relácií o lovcoch duchov a žiadajú ma o rozhovor. Nedávno ma pozvali na hororový festival, aby som tam zdravila fanúšikov spolu s dieťaťom z Amityville. Odmietla som. Dúfam, že to isté spravilo aj to dieťa. Teraz sedím v rozheganom kresle v notárskej kancelárii na Beacon Hill stále smutná zo straty otca, ktorý umrel pred týždňom. Moja nálada by sa dala opísať ako jeden diel podráždenosti (vďaka Wendy Davenportovej) a dva diely smútku. Notár, ktorý sedí oproti mne, mi detailne opisuje spôsoby, akými kniha otcovi zarobila peniaze. Predaj pokračoval skromným tempom s každoročným nárastom v týždňoch pred Halloweenom. Sem-tam sa ozvali z Hollywoodu, naposledy s ponukou na natočenie seriálu, o ktorom sa mi otec neunúval povedať. „Váš otec vedel narábať s peniazmi," uzná Arthur Rosenfeld.

Minulý čas, ktorý použil, ma ešte väčšmi zarmúti. Pripomenie mi to, že otec je preč nadobro, a nie iba na predĺženom výlete. Smútok je zvláštna vec. Vie sa skrývať celé hodiny, dosť dlho na to, aby si človek začal myslieť, že je to len výplod fantázie. A práve vo chvíli, keď ste najzraniteľnejší, sa vráti. Vyrúti sa na vás ako kostra z domu hrôzy a všetka tá bolesť sa vracia ešte silnejšia než predtým. Stalo sa mi to včera, keď hrali v rádiu otcovu obľúbenú skupinu. A aj dnes,

keď som si vypočula, že som otcova jediná dedička a dostanem zhruba štyristotisíc dolárov.

Tá suma ma neprekvapuje. Otec mi to spomenul pár týždňov pred smrťou. Ten rozhovor bol nepríjemný, ale potrebný. Oveľa viac ma však znepokojilo, že mama po rozvode odmietla akýkoľvek podiel z profitu knihy. Otec ju prosil, aby si to rozmyslela, pretože si predsa polovicu zaslúžila. Matka si stála za svojím. „Nechcem z tých peňazí ani cent," odsekla počas jednej z ich mnohých hádok o knihe. „Od začiatku som s tým nechcela nič mať."

Všetko je to teraz moje. Peniaze, práva na knihu aj zlá povesť. Uvažujem, aké by bolo na všetko sa vykašľať, ako to urobila moja matka.

„A ešte je tu otázka domu," povie Arthur Rosenfeld.

„Akého domu? Môj otec býval v byte."

„Mám na mysli Baneberry Hall."

Od prekvapenia ma strasie tak prudko, až podo mnou zavŕzga stolička.

„Môj otec vlastnil Baneberry Hall?"

„Je to tak," odvetí notár.

„Znova ten dom kúpil? Kedy?"

Arthur si položí ruky na stôl a prepletie si prsty. „Z toho, čo viem, ho nikdy nepredal."

Ani sa nepohnem. Som v šoku z toho, čo som práve počula, a snažím sa to spracovať.

Baneberry Hall, miesto, z ktorého sme vydesení ušli, akoby nám išlo o život, patrilo otcovi posledných dvadsaťpäť rokov. Rozmýšľam, či sa ho nedokázal zbaviť, čo by ma vzhľadom na jeho povesť neprekvapilo. Alebo ho možno ani *nechcel* predať. Môže to znamenať viacero vecí, ale ani jedna nedáva zmysel. Jedno však viem: otec mi nikdy nespomenul, že dom stále vlastní.

„Ste si istý?" spýtam sa dúfajúc, že to Arthur len celé prekrútil.

„Samozrejme, Baneberry Hall patril vášmu otcovi a teraz je váš. Ako sa hovorí: so všetkým, čo k tomu patrí. Asi by som vám mal dať kľúče."

Arthur položí na stôl kľúče a posunie ich ku mne. Na obyčajnom krúžku visia dva. „Jeden je od brány a druhý od hlavného vchodu," vysvetlí.

Pozerám na kľúče a váham, či si ich mám vziať. Nie som si istá, či by som mala prijať túto časť dedičstva. Vyrastala som s tým, že sa mám Baneberry Hall báť, aj keď som nevedela prečo. Neverím tomu, čo o dome napísal otec, ale aj tak netuším, či sa chcem stať jeho majiteľkou. A potom je tu vec, ktorú mi prezradil na smrteľnej posteli, a pritom mi zatajil, že stále vlastní Baneberry Hall. Z jeho slov, ktoré mi stále znejú v hlave, mi behá mráz po chrbte.

Nie je to tam bezpečné. Nie pre teba.

Keď konečne vezmem kľúče, zahrejú ma, akoby ich Arthur predtým položil na radiátor. Zovriem ich prstami tak silno, že sa mi ich zúbky zaryjú do dlane.

Vtedy ma zasiahne ďalšia vlna smútku. Teraz navyše zmiešaná s frustráciou a so zúfalstvom.

Môj otec je mŕtvy.

Celý život mi klamal o Baneberry Hall.

Teraz ten dom patrí mne, čo znamená, že mi patria aj všetci duchovia, či už sú skutoční, alebo nie.